

Arrest

nr. 177 165 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 oktober 2015 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in.

1.2. Op 28 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 29 april 2016 ter kennis gebracht aan de hand van een bijlage 20.

Zij zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, , van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 29.10.2015 werd ingediend door:

Naam: [B.L.] , Nationaliteit: Nederland ; [...] om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 29.10.2015 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980). Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan: een arbeidsovereenkomst, loonfiches, een verklaring van lidmaatschap van de Voorzorg en een getuigschrift van een beroepsopleiding.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst en loonfiches voor, hieruit blijkt dat zij tewerkgesteld is in Nederland en hieruit inkomsten verwerft. De bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft zijn echter onvoldoende om te kunnen aanvaarden overeenkomstig hogervermeld wetsartikel. Het is de bedoeling dat een beschikker van bestaansmiddelen aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Het gemiddelde inkomen van betrokkene, verkregen uit de tewerkstelling in Nederland, ligt lager dan dit bedrag. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch op voldoende wijze in het levensonderhoud van zichzelf en haar kinderen kan voorzien.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40,1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Verder legt zij nog een getuigschrift van een beroepsopleiding voor, zij volgde lessen Nederlands voor anderstaligen in de schoonmaak. Betrokkene bewijst hiermee niet aan de voorwaarden te voldoen in een andere hoedanigheid want zij toont niet aan werkzoekende te zijn (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980), noch toont zij aan te voldoen aan de voorwaarden als student (art.40, §4, 3° van de wet van 15.12.1980) aangezien de opleiding reeds afgerond is.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 29.10.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

1.3. Op 25 mei 2016 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende vermeld:

“Partijen bevestigen dat de verzoekende partij ingevolge een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving d.d. 25 mei 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot november 2016. De verzoekende partij stelt zich te willen gedragen naar de wijsheid voor wat de gevolgen hiervan voor het belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten

betreft, tenzij de verwerende partij het standpunt zou huldigen dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten opschort, daar zij niet wenst dat het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten later tegen haar kan worden gebruikt voor het opleggen van een inreisverbod. De verwerende partij bevestigt dat de verzoekende partij haar standpunt correct uiteenzet en dat haar zienswijze steun vindt in het arrest J.N. van het Hof van Justitie van 15 februari 2016. De voorzitter wijst de verwerende partij op de duidelijke recente arresten van de Raad van State dienaangaande en op de uitleg die de Raad in zijn rechtspraak geeft aan het voormelde arrest. Verder wordt, gelet op het feit dat een nieuwe vestigingsaanvraag en nieuwe stukken werden overgemaakt, de vraag gesteld werd of verzoekster nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de eerdere beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij wijst erop dat zij nog geen verblijfskaart heeft ontvangen naar aanleiding van de tweede vestigingsaanvraag, wat volgens haar maakt dat zij nog een belang heeft bij het beroep.”

2.2. De in de bestreden bijlage 20 vervatte bevelscomponent is onverenigbaar met het ondertussen uitgereikte attest van immatriculatie dat geldig is tot november 2016. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dus te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Het attest van immatriculatie houdt immers in dat de betrokkene een verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag tot gezinshereniging, ook al is dit tijdelijk en precair. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of dit bevel op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (cf. zeer recent nog, RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door haar gekend standpunt van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts geschorst wordt door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreuenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij, een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen. Verwerende partij houdt tevergeefs voor dat haar standpunt steunt vindt in het arrest J.N. van het Hof van Justitie van 15 februari 2016. De Raad merkt op dat de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een nieuwe vestigingsaanvraag helemaal geen uitstaans heeft met de kwestie die aan bod kwam in het betrokken arrest van het Hof van Justitie, met name de Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag.

2.3. Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 20 als impliciet ingetrokken dient beschouwd te worden, heeft de verzoekende partij geen belang meer bij het beroep voor zover dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Verweerder werpt in zijn nota op dat verzoekster geen belang heeft bij huidig beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf daar zij ondertussen op 25 mei 2016 een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend waaruit blijkt dat haar arbeidscontract werd gewijzigd. Met name heeft ze meer uren tewerkstelling en geniet ze een hoger brutoloon, waardoor een hernieuwde beoordeling zich opdringt volgens de verwerende partij .

2.5. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.6. Het wordt niet betwist dat verzoekster intussen een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend en dat verweerder bijgevolg gehouden is deze aanvraag te onderzoeken. De Raad kan zich bijgevolg aansluiten bij de stelling van de verwerende partij dat een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf verzoekster geen voordeel meer kan opleveren, nu een eventuele vernietiging enkel tot gevolg zal hebben dat verweerder de aanvraag opnieuw zou moeten onderzoeken, wat hij heden reeds dient te doen. Bovendien heeft verzoekster er baat bij dat dit onderzoek gebeurt op grond van de meest recente informatie die zij heeft meegedeeld naar aanleiding van de op 25 mei 2016 ingediende nieuwe vestigingsaanvraag. Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij erop dat ze nog geen verblijfskaart heeft ontvangen naar aanleiding van de tweede vestigingsaanvraag, doch dit gegeven maakt niet dat ze nog belang heeft bij het beroep gericht tegen een beslissing over een vorige vestigingsaanvraag. De vaststelling dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het beroep dringt zich des te meer op aangezien ze er in haar betoog ter ondersteuning van het enig middel op wijst dat geen rekening werd gehouden met haar gewijzigde arbeidsomstandigheden.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

Het beroep is in zijn geheel ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA